

ΧΑΡΗΣ ΜΕΓΑΛΥΝΟΣ

Παραινέσεις για τὸν ὕπνο

ΙΚΑΡΟΣ

Παραινέσεις για τὸν ὕπνο

Στὸ δρόμο τῆς χώρας, ᾿Ακμων 1980, ᾿Ικαρος 1994

Τὸ μῆλον τῆς ἔριδος, ᾿Οδὸς Πανὸς 1983

Κοσμικὸν πάθος, ᾿Οδὸς Πανὸς 1992

Καλοκαίρια καὶ ἐνιαυτοί, ᾿Οδὸς Πανὸς 2002

Πενήντα, ᾿Ικαρος 2018

© Ἑκδόσεις ᾿Ικαρος, 2026

ISBN 978-960-572-865-6

ΧΑΡΗΣ ΜΕΓΑΛΥΝΟΣ

Παραινέσεις για τὸν ὕπνο

ΙΚΑΡΟΣ

Στὸν Εὐγένιο Ἀρανίτση

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Τὰ βιβλία ἀντιστοιχοῦν στὸν ἄνεμο
Οἱ λέξεις στὴ λησμονιά
Τὰ καλοκαίρια στὰ μάτια σου.

ΕΠΟΨ
(τσαλαπετεινός)

Πιὸ πολὺ ξυπνᾷμε τὸ πρωὶ
ὄχι γιὰ τὴ μέρα οὔτε γιὰ τὸν ζεστὸ ἥλιο
ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσουμε τὴ δυνατότητα στὰ νύχια μας
νὰ ξεθάψουν ὅσα πιὸ πολλὰ μποροῦν
ἀπ' τὰ πεθαμένα μας ὄνειρα.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Ὁ καθησυχαστικὸς λήθαργος τοῦ καλοριφέρ,
ὁ μυκηθμὸς τοῦ καυστήρα,
τὰ κομφὸρ τοῦ καινούργιου διαμερίσματος μὲ ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις
ἀσανσέρ, θυροτηλέφωνο κι ἡλεκτρικὴ σκούπα μὲ δόσεις
καθόρισαν ἐπὶ ἓνα τέταρτο τοῦ αἰῶνος τὴ νιότη μας.
Τὸ βούτυρο Ὀλλανδίας, συμπαγὲς κι ἀνάλατο
σὰν τὰ μάγουλα τῶν νεαρῶν κοριτσιῶν
ἀπ' ὅπου γιὰ νὰ ξεκινήσει ἡ διαδικασία τῆς θρέψης
λείπει μόνο μιὰ γερὴ δαγκωματιά ἱκανὴ ν' ἀφήσει τὰ ἴχνη τῶν δοντιῶν μας
πάνω στὴ λιπαρή, χρυσαφένια ἐπιφάνεια,
τὰ κουτιά μὲ τὰ πουλόβερ ἀπ' τὴ Λυκούργου καὶ τὴ Ρόμβης,
οἱ παντοῦφλες ἀπ' τοῦ Μοῦγερ μὲ τὸ σχολαστικὰ ραμμένο ἐσωτερικὸ
στὸ χρώμα τοῦ κρόκου καὶ τὶς ἀσορτὶ φοῦντες,
ἓνας κόσμος ἀλληγορικὸς περισσότερο ἀπ' ὅ,τι οἱ σχολικὲς ἐκδρομὲς
σὲ μουσεῖα καὶ θεάτρα,
σηματοδότησαν τὸ πέρασμά μας ἀπ' τοὺς ἀγροὺς στὴν πόλη.
Ἄ! μὴν παραπονιέστε τώρα γιὰ τὸ παραπανίσιο σουσάμι
καὶ τὸν γλυκάνισο στοὺς ἄρτους τῆς ἐκκλησίας,
τί ἔφταιξε μὲ τοὺς γονεῖς σας γιὰ νὰ τὰ ξέρετε ὅλα ἀπέξω κι ἀνακατωτὰ
ποιὰ χωριατοπούλα ἀπ' τὸν τόπο σας καλοπαντρεύτηκε καὶ ποιὰ ὄχι
στὴ σκοτούρα τοῦ σήμερα ποὺ μέχρι κι οἱ τοῖχοι εἶναι βαρήκοοι
καὶ τὰ ἔπιπλά σας τρέμουν τὴν ἀργομισθία τους
ὅπως στὸ βάθος τῶν συρταριῶν τὰ φυλαγμένα μάλλινα
τρέμουν ὡς καὶ τὸν σκόρο τὸν ἴδιο.

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟ

Ἐφυγες μὲ τὸ πλοῖο
ἀλλὰ γύρισες μὲ τὸ ἀεροπλάνο.
Ἰδιο ταξίδι, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὸ περιεχόμενο.
Τυχοδιωκτικὸ καὶ ἐπαγωγικὸ τὸ πρῶτο
μὲ τὶς καταγραφές γιὰ τὴ θερμοκρασία τῆς θάλασσας
καὶ τὸ σκορβοῦτο.
Τὸ ἄλλο σχεδὸν διαστημικό.

Τὸ ἓνα καταμεσῆς στὸ ἄλμυρὸ πέλαγος
μὲ τὸ κλάμα τοῦ ἀέρα στὰ σκοινιά καὶ τὸ κάσαρο
τὰ τραγούδια τῶν ναυτῶν
ποὺ τόσο γοητεύουν τοὺς ποιητές
μὲ τὸ παράπονο τῆς μονοτονίας των.

Τὸ δεύτερο μηχανικό, σχεδὸν ἀδιάφορο
μὲ τὶς ὑπεροπτικές ἀπὸ εὐγένεια ἀεροσυνοδούς
νὰ τακτοποιοῦν μὲ πανικὸ τὰ καθίσματα
σὰν νὰ ὑπάρχουν ἄχινοι κάτω ἀπ' τὰ προσκέφαλα
στὶς λιπαρές τροφές ποὺ σερβιρισμένες ἀπ' τὸν ὠκεανὸ
μοιάζουν μ' ἓνα φεστὸνι ἀπὸ ἀνήλιαγα φύκια.

Γύρισες μὲ τὸ ἀεροπλάνο
καὶ ποιὸς ξέρει μὲ τί θὰ ξαναφύγεις.
Μὲ τὸ τρένο, μ' ἓνα πλοῖο ἀσάλευτο
μ' ἓνα πάκο νομικὰ ἔγγραφα ποὺ τὰ τσεκάρεις,
μέσα ἀπ' τοὺς φακοὺς τῶν γυαλιῶν
ποὺ σκανάρουν μέχρι τὸ βαθυκύανο τὸ μελιχρὸ βλέμμα σου.

Ἀλίμονο! Ποιός θέλει ν' ἀργοπορήσει πιά;
Ἄν ἡ τοπική του μοίρα εἶναι στὸν πλανήτη Ἄρη
τότε στὸν Ἄρη θὰ πεθάνει.
Κι ἂν στὴν Ἀσία ἢ τὴ Λακεδαίμονα
γιὰ ἐκεῖ θὰ ξεκινήσει.